

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-a-vis de Palatul Justiției

SUMAR:

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație, secția I: *Calota Preda Cazacu cu Tudor Preda Cazacu și alții* (Inalienabilitatea pământurilor rurale); Tribunalul jud. Olt: *Ilie Anghel cere, ca în baza urmării făcute, să se arendeze pământul rural al debitorului său, Ion Provanțu*; Tribunalul jud. Roman: *Mihai Hușanu cu Anton G. Matei* (Inalienabilitatea pământurilor rurale); Tribunalul jud. Muscel: *George Ion Belchiță cu D. Ionescu și Constantina G. I. Pârloiu* (Urmărirea imobilelor rurale); Judecătoria Ocol. Simila (Tutova): *Safta G. Prisecariu cu G. Frățeanu* (Revendicare de pământ rural); Judecătoria Ocolului Tutova: *Ilinca Th. Mazilu zisă și Popa ca tutaore cu Ion Dascălu Patrachie* (Inalienabilitatea pământurilor rurale), cu o adnotație referitoare la toate aceste hotărâri, de d-l I. Ionescu-Dolj.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 11 Decembrie 1902

Președinția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Calota Preda Cazacu cu Tudor Preda Cazacu și alții

Pământ rural. — Inalienabilitate. — Caracterul acestei inalienabilități după Constituția din 1884. — Prescripție. — Dacă aceste pământuri se pot dobândi prin prescripție. — Condițiuni. — (Art. 132 din Constituția de la 1884; art. 7 din legea rurală de la 1864; art. 1 din legea interpretativă din 13 Februarie 1879).

Constituția din 1884, prin articolul 132, menținând inalienabilitatea pământurilor rurale, cu excepțiunile prevăzute în legea rurală de la 1864 și cea interpretativă din 1879, nu a făcut alt ceva de cât să dea un caracter constituțional inalienabilității, fără însă să oprească pe sătenii de a și înstrăina pământurile lor în total sau în parte, către comună sau la alți săteni ce s'ar găsi în condițiile prevăzute în acele legi.

Ast-fel, când într-o acțiune de esire din indivisiune asupra unui pământ dat după legea rurală, tribunalul respinge prescripția achisitivă invocată de posesorul aceluși pământ numai pe motivul că pământurile rurale sunt inalienabile și imprescriptibile în mod absolut, fără a cerceta dacă posesorul se găsea sau nu în condițiile cerute de legea din 1864 și cea interpretativă din 1879 spre a putea dobândi prin prescripție proprietatea unui pământ rural, prin această procedură tribunalul violează și interpretează greșit sus citatele legi și Constituție.

Decisiunea 466/902. — Casată sentința trib. Teleorman cu No. 395/900, în urma recursului făcut de Calota Preda Cazacu, în proces cu Tudor Preda Cazacu și a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Ch. Pherekyde;

Pe d-l avocat Gr. V. Maniu în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat G. Chiru, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate:

I. «Violarea art. 7 din legea rurală de la 1864, a art. 1 din legea de la 1879 interpretativă a art. 7 și art. 645 din C. civ. Articolul 7 din legea de la 1864, nu declară în mod absolut inalienabile pământurile cedate foștilor clăcași, ci permite alienarea lor către comună sau alt sătean. Același lucru face și art. 1 al legii interpretative din 1879. Apoi în specie nu e vorba de o vânzare, ci de dobândire prin prescripțiune.

II. «Rea interpretare a art. 132 din Constituția de la 1884. Legiutorul constituent din 1884, n'a voit să modifice nici art. 7 din legea de la 1864, nici legea interpretativă din 1879; el n'a interzis înstreinarea și în casurile în care este permisă de art. 7, nici nu s'a gândit măcar să impiedice pe sătenii agricultori aflați în condițiile art. 7 și art. 1 și 2 din legea interpretativă de a dobândi o proprietate rurală prin vre unul din modurile prescise de art. 644 și 645 C. civ. Art. 132 din Constituție a avut de scop a da inalienabilității acelor pământuri un caracter constituțional și a prelungi termenul fixat de art. 7 al legii din 1864 fără a atinge întru nimic cele două casuri în care achizițiunea este permisă».

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că, la acțiunea de esire din indivisiune asupra unui pământ rural, dat după legea de improprietărire de la 1864, acțiunea care face obiectul procesului de față, recurentul Calota Preda Cazacu a opus ca mijloc de apărare, prescripțiunea achisitivă de 30 ani asupra pământului în litigiu, stăpânit de densusul, cerând admiterea probei cu martori, spre dovedirea ei; că, tribunalul, pe motiv că, după legea rurală și în baza legii rurale, sunt inalienabile și imprescriptibile în mod absolut, a respins mijlocul de probațiune invocat de recurent;

Având în vedere dispozițiunile art. 7 din legea rurală de la 1864, art. 1 din legea interpretativă a art. 7 și art. 132 din Constituțiunea de la 1884;

Considerând că prin citatul art. 132, menținându-se inalienabilitatea pământurilor rurale, cu excepțiunile prevăzute în legea de la 1864 și cea interpretativă din 1879, nu s'a făcut de cât a se da un caracter constituțional inalienabilității, fără însă să se oprească sătenii de a și înstreina pământurile lor în total sau în parte, către comună, sau la alți săteni, care s'ar găsi în condițiunile prevăzute în acele legi;

Considerând că ast-fel fiind, când tribunalul, în specie, respinge prescripțiunea achisitivă invocată de recurent, numai pe motivul că pământurile rurale sunt inalienabile și imprescriptibile în mod absolut, fără a cerceta

dacă recurentul se găsea să nu în condițiunile cerute de legea din 1864 și cea interpretativă din 1879, spre a putea dobândi prin descripțiune proprietatea pământului în litigiū, prin această procedură, instanța de fond, violează și interpretează greșit sus citatele texte de lege :

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

NB.— A se vedea adnotația d-lui Jonescu-Dolj tot în acest număr paginile 294—296. (N. R.)

TRIBUNALUL JUDEȚULUI OLT

Audiența de la 17 Decembrie 1902

Președinția D-lui I. VERZARU, Președinte

Ilie Anghel cere ca în baza urmăririi făcute să se arendeze pământul rural al debitorului său Ion Provanțu

Pământ rural.— Urmărire silită.— Arendare.— Art. 42 legea jud. de pace. — Dacă pământurile date sătenilor dupe legea rurală se pot urmări. — Inadmisibilitate.

Pământurile rurale date sătenilor prin legile de improprietărire nu pot fi urmărite silit, fiind declarate in-sesizabile prin art. 42 legea judec. de pace, așa că cererea unui creditor de a se arenda un ast-fel de pământ pentru despăgubirea sa, urmează a fi respinsă.

Tribunalul,

Având în vedere cererea făcută de Ilie Anghel de a se arenda cu licitație publică averea debitorului său Ion Provanțu din com. Dobroteasa compusă din 11 pogoane pământ și locul de casă ce i s'a dat după legea rurală de la 1864 pentru despăgubirea creanței de 3000 lei ce i se datorează prin înscrisul autentificat de tribunalul Olt No. 89/91;

Având în vedere că publicațiile pentru arendare au fost scoase pentru astăzi;

Având în vedere dispozițiunile art. 42 din legea judecătorilor de ocoale care se exprimă ast-fel: nu pot fi urmărite și sechestrare, locurile de muncă, casele și ogrăzile date locuitorilor sătenii prin legile de improprietărire care le declară inalienabile;

Considerând că ast-fel fiind această urmărire cată a fi anulată ca ne permisă de lege;

Având în vedere obiecțiunea ce s'a făcut de d-l Zăgănescu avocatul creditorului, cum că dispozițiunile acestui articol nu ar putea fi aplicabil de cât pentru urmăririle ce s'ar face pe basa cărților de judecată dată de judecătorii comunale de oare-ce această dispozițiune e pusă de legiuitor în partea legii cari tratează despre judecătorii comunale;

Considerând că prohibițiunea de a se urmări averile date locuitorilor dupe legile de improprietărire este o măsură generală și luată de legiuitor într'un interes social, adică de a se garanta persoana și familia locuitorului contra urmăririlor, asigurându-se ast-fel existența zilnică și când legiuitorul luase măsuri de a se garanta existența ciavelor culte ale societății prin interdicția de a se urmări lefurile și pensiunile funcționarilor cu atât mai mare cuvânt se impunea o asemenea măsură de protecțiune pentru locuitorii sătenii cari prin lipsa lor de cultură sunt mai expuși la specula cămătarilor;

Considerând că legiuitorul prin această dispoziție a avut în vedere de a aduce un folos populației rurale, că dacă s'ar interpreta că această dispoziție prohibitivă este luată numai pentru afacerile de resortul judecătoriei comunale atunci ajungem la un rezultat defavorabil sătenilor și nerațional, căci mai toate afacerile de resortul judecătoriei comunale rezultă din daravelle șilnice dintre sătenii și fiind de mică importanță, urmăririle ce s'ar face pentru aceste afaceri n'ar putea aduce un prejudiciu însemnat debitorilor de oare-ce printr'o arendare care nu ar putea trece pesie un an ele s'ar liquida, și cu toate acestea legea le oprește, pe

când pentru o creanță mare care s'ar putea poseda de ori-ce persoană și a cărei urmărire ar aduce o depozedare prin arendare dacă nu perpetuă dar pentru mai multe zecimi de ani legiuitorul ar permite;

Considerând că este inadmisil că intențiunea legiuitorului a fost de a crea nu privilegiu pentru creditorii cu creanțe mai însemnate permițându-le a urmări averile date dupe legea rurală și interzicând aceasta creditorilor mici care în general sunt sătenii iar creanțele lor derivate cele mai multe din afaceri de agricultură;

Considerând că intențiunea legiuitorului a fost ca această dispoziție să fie generală, că nu în mod indirect sub formă de urmarire prin arendare, locuitorii improprietării să fie în realitate depozedați de pământurile date de stat;

Considerând că în cazul de față se cere arendarea a 11 pogoane pentru plata unei creanțe de 3000 capete, că arenda anuală neputând fi mai mare de 100 lei trebuiesc 30 ani numai pentru acoperirea capitalului, că mai trebuiesc încă 20 de ani pentru acoperirea dobânzilor și cheltuelilor ce creditorul trebuiesc să facă ia fie-care cinci ani, pentru rearendarea pe un nou period ast-fel că debitorul său moștenitorii săi nu ar putea intra în posesiunea pământului dat de legea rurală de cât după cel puțin 50 ani de arendare;

Că as-fel fiind obiecțiunea făcută de creditor cum că creanța sa nu poate intra în prohibițiunea prevăzută de art. 42 legea judecătorilor de ocoale este nefondată și prin urmare urmărirea cată să fie anulată.

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte I. Vêrzaru, tribunalul, respinge cererea și anulează actele de urmărire dresate în cauză, etc.

(ss) I. Vêrzaru, G. G. Petraru

grefier (s) C. Ionescu

NB.— A se vedea adnotația d-lui Jonescu-Dolj tot în acest număr la paginile 294—296. (N. R.)

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ROMAN

Audiența de la 4 Februarie 1903

Președinția D-lui AL. I. FRANK, Președinte

Mihaș Hușanu cu Anton G. Matei

Sentița civilă No. 51.

Pământ rural. — Cine poate dobândi. — Sătean cultivator de pământ. — Prescripție. — Inalienabilitate. — (Art. 1 și 2 din legea interp. rurală din 1879).

Sătean improprietărit. — Dacă mai poate câștiga alt pământ.

Martori. — Dacă dovada cu martori se poate admite când valoarea trece de suma de lei 55 bani 55 (150 lei vechi) și nu există început de dovadă înscris. — Dacă se poate considera ca început de dovadă înscris petițiunea adresată unei instanțe de către o persoană care nu știe scrie nici subscrie.

Posesor. — Fructe. — Dacă posesorul de bună credință e ținut a restitui fructele.

1. Pământurile date sătenilor după legea rurală, nu pot fi înstrăinate de cât către un alt sătean neimproprietărit, fost clăcaș, cultivator de pământ.

Aceste pământuri sunt imprescriptibile ca fiind inalienabile.

2. Săteanul improprietărit numai poate câștiga alt pământ rural.

3. Dovada cu martori pentru o sumă mai mare de lei 55 bani 55 (150 lei vechi) nu se poate admite de cât dacă există un început de dovadă înscris.

4. Petițiunea adresată unei instanțe de judecată de către o persoană care nu știe scrie și subscrie, nu poate forma un început de dovadă înscris.

5. Posesorul de bună credință nu e ținut a restitui fructele lucrului posedat.

S'a au ascultat d-niș avocașii Sc. Stan, C. N. Roiu și Sc. Sc. Stan din partea apelantului pârît Mihaș Hușanu și d. avocat Al. Mustea din partea apelantului reclamant Anton G. Matei.

Tribunalul,

Văzând apelul făcut de Mihaș Hușanu prin petițiunea No. 23873 și acel făcut de Anton G. Matei prin petițiunea No. 23846 contra cărței de judecată No. 326/902, ambele apeluri juncționate prin jurnalul No. 609/903;

Văzând că din desbateri, actele și recunoașterile părților, rezultă că: Anton G. Matei, fiul lui Gheorghe Matei, cu drept de moștenire de la tatăl său, a reclamat la prima instanță de la Mihaș Hușanu 12¹/₂ prăjini loc cu casă pe el, din com. Poiana Iurasc, loc cu care a fost impropriatrit bunica lui Maria Pituleasa care e și înscris în tabela litera A, la No. 33; că pârîtul spune că are acest loc, în basa unui schimb verbal, făcut îndată după impropriatrire cu tatăl reclamantului, că l'a câștigat prin prescripțiunea de 30 ani, că are început și probă scrisă, procesul făcut de George Matei; tatăl reclamantului, care prin petițiunea No. 3837/85, spune că el, pârît, l'a mutat pe alt loc, luându-i locul lui; că legea din 1864 permitea înstrăinarea înainte de 1879 către săteni cum s'a făcut; că el a dat în schimb tatălui lui Anton alt pământ, aproape 20 prăjini, tot în satul Poana-Iurasc;

Văzând că legea rurală din 1864, ca și cea din 1879, opresc înstrăinările de pământ între alte persoane de cât săteni neimpropriatriti foști clăcași cultivatori de pământ, că legea din 1879 este explicativă și interpretativă legii din 1864, că anulează înstrăinările făcute de la 1864, cari nu sunt conform prevederilor ei, de și făcute anterior anului 1879 are putere retroactivă; deci în acest sens cum se exprimă prin art. 1 și 2 când zice că «înstrăinările ce s'a făcut și acele ce se vor face, sunt și vor fi nule în condițiunile anume arătate»;

Văzând că dovada cu marturi pentru un lucru ce excede 150 lei vechi nu se poate admite, fără început de dovadă scrisă, și prin aceasta se înțelege ori-ce scriere ori subscriere ce emană de la partea căria se opune un act; că pământurile date în basa legii de impropriatrire, fiind inalienabile nu se pot câștiga prin prescripțiune;

Văzând că este necontestat că Mihaș Hușanu este impropriatrit cu patru fălci pământ în basa legii de impropriatrire, că ast-fel nu putea câștiga mai mult pământ rural, că în afară de aceasta pretinsul schimb nu-l dovedește, martorii neputându-se admite pentru că valoarea pământului schimbat trece de 150 lei și petițiunea prin care tatăl reclamantului George Hușanu a făcut proces lui Mihaș Matei nu este nici scrisă nici înscălită de acesta, el neștiind a serie;

Văzând că din nimic nu se dovedește posesiunea de rea credință a lui Mihaș Hușanu asupra pământului ce i se cere, că alt-fel nu trebuie condamnat la venitul lui;

Văzând că din cele ce preced rezultă că, pământul reclamat de 12¹/₂ prăjini din com. Poana Iurasc cu megieșele următoare: la răsărit cu Ileana Iurasc la apus cu P. Petrușeanu, la miază zi și la miază noapte cu o uliță, pământ cu care a fost impropriatrit Maria Pituleasa și care se deține de pârîtul Hușanu, se cuvine reclamantului Anton Matei ca moștenitor tatălui său George Matei, fiul Mariei Pituleasa; că dar cartea de judecată care recunoaște acest drept trebuie menținută, iar apelurile făcute de Hușanu pentru respingerea reclamațiunii și de Matei pentru condamnarea la venitul pământului fiind nefondate urmează a se respinge;

Pentru aceste motive, tribunalul, respinge, etc.

(ss) Al. I. Franc. I. I. Theohari

p. greșier (s) Th. Vasiliu

NB. — A se vedea adnotația d-lui Ionescu-Dolj tot în acest număr la pag. 294—296.

(N. R.)

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUSCEL

Audiența de la 4 Februarie 1903

Președenția D-lui V. BĂLĂȘESCU, Judecător de ședință

Gheorghe Ioan Belchiță cu D. Ionescu și Constantina G. I. Pârloiu

Pământ rural. — Inalienabilitate. — Dacă creditorii pot urmări asemenea pământuri. — Dacă ei pot cere anularea vânzării unui asemenea pământ făcută de debitorul lor după comandament.

1. Creditorii săteanului impropriatrit după legea rurală nu pot urmări pământul ce i s'a dat pentru a se despăgubi de creanțele lor.

2. Instrăinarea imobilului urmărit, făcută de debitor după primirea comandamentului e nulă, și această nulitate o poate cere creditorul urmăritor chiar când imobilul supus urmăririi silite e inalienabil.

Ast-fel, creditorii unui sătean impropriatrit după legea rurală au tot interesul a cere anularea unei atari vânzări, în scop de a menține în patrimoniul debitorului bunurile ce în viitor pot forma gagiul creanțelor lor după expirarea termenului inalienabilității.

Pe lângă aceasta, bunurile fiind în patrimoniul debitorului, creditorii ar avea posibilitatea d'a se despăgubi treptat de creanțele lor urmărind fructele și produsele culese de debitor după acele bunuri.

Tribunalul.

Asupra contestațiunii făcută de Gheorghe Ioan Belchiță din comuna Călinești, cu petiția registrată la No. 12564/97, contra urmăririi averii imobiliare a femeii Constantina G. I. Pârloiu, prevăzută în afiștele și publicațiunile făcute după cererea creditorului Dimitrie Ionescu din comuna Gorganul;

Având în vedere că prin contestațiune se cere să se scoată de sub urmărire acea avere, pentru că aparține contestatorului, fiindu-i vândută mai înainte de a se începe urmărire de către debitoarea C-tantina Gheorghe Ioan Pârloiu prin actul autentificat de tribunalul Muscel sub No. 959/97 și transcris la No. 773/97;

Având în vedere că creditorul urmăritor opune că actul de vânzare nu este serios, ci constată o vânzare simulată făcută în scopul de a sustrage de sub urmărire imobilele arătate și a-l pune în imposibilitate de a-și realiza creanța sa;

Că pentru a face dovada simulațiunii a invocat o serie de fapte, cari rezultă din actele din dosar și din declarațiunile martorilor ascultați sub jurământ și anume: Că actul de vânzare s'a făcut în urma comandamentului înmănat debitoarei, că în actul de vânzare se trec toate imobilele și în ordinea prevăzută în comandament, că după vânzare, care a avut loc în anul 1897 și până în present, acele imobile s'aș posedat tot de vânzătoare, care a plătit și fonciera, iar nu de cumpărător, că vânzarea s'a făcut pentru un preț de 900 lei, pe când valoarea imobilelor trece de 4000 lei, că debitoarea a făcut vânzătoare toată averea sa prin același act, că în fine martorii arată, că însuși cumpărătorul a intervenit a se mai întârzia cu îndeplinirea afiștelor și publicațiunilor de vânzare până să apuce să facă actul de vânzare, și că el le-a declarat că dacă face acel act, nu are alt scop de cât a scăpa pe debitoarea de urmărire;

Considerând că din toate aceste fapte precise și concordante rezultă presumpțiunii destul de grave, coroborate și întărite și prin declarațiunile martorilor ascultați sub jurământ, cari stabilesc că actul de vânzare este simulat;

Având în vedere că contestatorul opune creditorului urmăritor că nu are interes a cere anularea vânzării, de oare-ce readucând în patrimoniul debitoarei imobilele urmărite, ele nu le-ar putea vinde spre a-și realiza creanța fiind imobile cedate după legea rurală, care sunt inalienabile;

Considerând că anularea vânzării bunurilor făcute de debitor în fraudă creditorilor săi, nu are efectul de a readuce bunurile în patrimoniul debitorului, de cât

numai în scopul de a pune pe creditorii în măsură de a-și realiza creanțele din valoarea lor și numai până la concurența valorii acestor creanțe;

Că dacă bunurile readuse în patrimoniul debitorului prin efectul anulării vânzării sunt inalienabile, din punctul de vedere al urmăririi făcută de creditor, cum este în speță, fiind vorba de pământ cedat după legea rurală, apoi cu drept cuvânt se poate susține, că creditorul nu are interes a cere anularea vânzării, pentru că el tot nu ar putea să urmărească bunurile, pentru a-și îndestula creanța sa;

Considerând însă că în speță, nu este în discuțiune anularea unei vânzări care în realitate a avut ființa, și prin care s'a transmis cumpărătorului proprietatea lucrurilor vândute, ci anularea unei vânzări simulate, al cărei efect este de a constata că bunurile vândute nici o dată nu au eșit din patrimoniul debitorului;

Că față cu deosebirea de efecte între una și cealaltă anulare a vânzării și cu modalitatea inalienabilității pământurilor rurale se impune a se face distincțiune și în privința interesului ce au creditorii de a cere anularea actelor de vânzare al unor astfel de bunuri făcute de debitor în fraudă drepturilor lor;

Este în adevăr, recunoscut că caracterul de inalienabilitate al pământurilor cedate prin legea rurală este temporal, și pentru timpul de inalienabilitate determinat de lege, suferă excepțiunea numai în privința sătenilor neîmproprietăriți și a comunelor cari au capacitatea de a cumpăra asemenea pământuri, că afară de aceste excepțiuni, pământurile rurale păstrându-și pe timpul determinat de lege caracterul de inalienabilitate, creditorii săteanului împroprietărit nu le pot urmări pentru a se despăgubi de creanțele lor;

Considerând că acestea fiind modalitățile caracterului de inalienabilitate al pământurilor rurale, de sigur creditorii nu au interes a cere anularea vânzării unor asemenea pământuri făcută de debitor, în mod serios, unei persoane ce avea capacitatea de a cumpăra, fiind că în timpul de inalienabilitate și în momentul vânzării creditorii ne având acele bunuri drept gaj al creanței lor, nu se poate zice că au fost fraudăți prin vânzare căci prin ea s'a transmis cumpărătorului în mod valabil proprietatea acelor bunuri;

Că din contra este cu totul alt-fel în cazul când vânzarea pământurilor rurale a fost simulată de oare-ce aceste bunuri după expirarea termenului de inalienabilitate prevăzut de legea din 1864, intrând sub aplicațiunea dreptului comun, pot forma gagiul creditorilor ca niște bunuri disponibile în viitor, conform art. 1718 C. civ., ori în așa cas, efectul anulării vânzării simulate fiind patrimoniul debitorului, este evident că creditorii au tot interesul a cere anularea unor astfel de vânzări, în scopul de a menține în patrimoniul debitorului bunurile ce în viitor pot forma gagiul creanțelor lor;

Că pe lângă aceasta bunurile fiind în patrimoniul debitorului creditorii ar avea posibilitatea de a se despăgubi treptat de creanțele lor urmărind fructele și produsele culese de debitor după acele bunuri, cari ar deveni astfel de bunuri mobiliare ce pot forma gagiul creditorilor pentru porțiunea ce ar întrece necesitățile debitorului;

Considerând dar, că actul de vânzare în baza căruia contestatorul pretinde că a devenit proprietarul imobilelor urmărite de creditor fiind simulat, și fiind stabilit interesul creditorului de a propune anularea lui, contestațiunea sa este neîntemeiată și prin urmare, trebuie respinsă, fără nici o preocupare pentru moment de soarta urmăririi întreprinsă de creditor față cu debitorul;

Pentru aceste motive, redactate de domnul judecător de ședință, respinge contestația, etc.

(ss) V. Bălășescu, G. D. Lalu.

NB.— A se vedea adnotația d-lui Jonesca-Dolj tot în acest număr la pag. 294—296.

(N.R.)

JUDECATORIA OCOL. SIMILA, jud. TUTOVA

Audiența de la 13 Octombrie 1901

Safta Gh. Prisecariu cu C. Frățeanu, revendicare

Pământ rural. — Dacă se pot prescri. — (Art. 645 și 1890 Cod. civil; art. 132 din Constituțiune; art. 7 L. pentru regularea proprietății rurale din 1864 și art. 1 și urm. din Legea pentru menținerea și executarea art. 7 a legii rurale).

Pământurile date sătenilor după legea de împroprietărire, nu se pot dobândi prin prescripțiune nici chiar de un alt sătean care ar avea calitatea de a cumpăra un asemenea pământ.

S'a prezentat reclamanta asistată de d-l avocat Al. Atanasiu și pârătul asistat de d-l avocat M. Vasiliu Cristescu.

Judecata,

Vezând susținerile părților și lucrările aflate la dosarul cauzei;

Vezând că se cere de către pârăt, a se dovedi cu martori că a dobândit prin prescripțiune pământul ce se revandică prin o posesiune de mai bine de 30 ani, publică, pașnică și în condițiunile cerute de art. 1847 urm. Cod civil, și că pârătul este fiu de clăcaș împroprietărit după legea de împroprietărire din 1864 cu 4 fălci pământ și că prin urmare are drept a dobândi imobile rurale și deci poate opune și prescripțiunea;

Vezând art. 645 și 1890 Cod civil combinat cu art. 132 din Constituțiune și art. 7 din legea pentru regularea proprietății rurale din 1864, precum și art. 1 și urm. legea pentru menținerea și executarea art. 7 a legii rurale;

Vezând că principiul general este că proprietatea se poate dobândi, pe lângă alte mijloace, și prin prescripțiune; că singura excepțiune la această regulă este relativă la cazul când legea în mod expres și prin derogățiune la regula comună, declară oare-care imobile imprescriptibile și inalienabile; în acest din urmă caz sunt și imprescriptibile de oare-ce prin inalienabilitate, imobilele sunt scoase din comerț și deci nu pot fi susceptibile de transmisiune și deci nu se pot dobândi de alții prin o posesiune ce ar întruni toate elementele cerute pentru a duce la prescripțiune;

Că pământurile foștilor clăcași, ale însurățeilor și ale locuitorilor care vor cumpăra sau au cumpărat înainte de 1884, asemenea pământuri și anume loturi mici proprietate de a statului, sunt și vor rămăna inalienabile; că săteanul sau moștenitorii săi nu vor putea înstrăina nici ipoteca proprietatea sa, dată după legea de împroprietărire de la 1864, nici prin testament, nici prin acte între vii, de cât către comuna sau către vre-un alt sătean și numai după 32 ani de la data promulgării Constituțiunii revizuite în 1884 săteanul poate dispune de aceste pământuri după regulile dreptului comun; în fine că prin sătenii ce pot cumpăra aceste pământuri se înțelege numai acei cultivatori de pământ, care ne fiind clăcași în 1864 nu au avut întindere de pământ recunoscută unui fost clăcaș după legea din 1864, adică de 5 fălci 40 prăjini pentru săteanul ce are 4 boi și o vacă;

Vezând că într-un câț după dispozițiunile art. 1844 Cod civil nu se pot prescri domeniul lucrurilor care din natura lor proprie sau prin o declarațiune a legii, nu pot fi obiect de proprietate privată, ci și sunt scoase în afară de comerț; de aici rezultă că și pământurile foștilor clăcași fiind declarate inalienabile și sătenii (clăcași) împroprietăriți ne având un drept de proprietate absolut asupra acestor pământuri, ele sunt scoase din comerț prin lege și prin urmare sunt imprescriptibile;

Vezând că de și se susține că pârătul este fiu de clăcaș și că nu posedă 5 fălci $\frac{1}{2}$ pământ cât avea drept a stăpâni după legea rurală și deci avea drept a cumpăra

pământ rural, deci și a prescrie acel pământ; totuși întru cât legiuitorul nu a prevăzut de cât vînzarea ca mijloc de a înstrăina pămînturile rurale și succesiunea, ele nici nu pot fi dobîndite de cât numai prin aceste moduri de achizițiune a proprietății și prin urmare, fie că pârătul avea drept său nu de a cumpăra acel pământ, el însă nu'l putea în nici un caz dobîndi prin prescripțiune și deci urmează a i se respinge ca neadmisibilă și neconcludentă dovada prescripțiunii pămîntului ce se revandică; că până când se va dovedi vînzarea, fiind inutil a se dovedi dacă pârătul avea drept a cumpăra pămîntul ce se revandică sau nu, urmează că trebuie a se respinge, și dovada acestui punct.

Pentru aceste motive respinge, etc.

Judecător (s) Gh. L. Dimitriu

N.B.—A se vedea adnotația d-lui Jonescu-Dolj tot în acest număr la pag. 294—296. (N. B.)

JUDECATORIA OCOLULUI TUTOVA

Audiența de la 4 Februarie 1903

Ilinca Th. Mazilu zisă și Popa ca tutoare cu Ion Dascău Patriche
Carte de judecată civilă No. 73

Pământ rural.—Prescripție.—Dacă pămînturile rurale sunt inalienabile și imprescriptibile în mod absolut.—(Art. 132 din Constituție).

Martori.—Listă de martori.—Nedepunerea ei în termenul prescripției de art. 186 Pr. civ.—Dacă partea se mai poate folosi de această probă.

Acțiune în revendicare.—Prescripția extinctivă de 30 ani.—Dacă o poate opune când partea nu are în favoarea sa prescripția achizitivă.

1. *În principiu pămînturile rurale pot fi prescise, întru cât în spiritul legii rurale nu a fost o inalienabilitate absolută.*

2. *Partea căreia admitându-i-se dovada cu martori, nu a depus lista în termenul prescripției de art. 186 Pr. civ. a pierdut dreptul de a se mai folosi de acest fel de dovadă.*

3. *Într-o acțiune de revendicare, ori-care dintre părți nu poate opune prescripția extinctivă de 30 ani, dacă nu are în favoarea sa prescripția achizitivă.*

Judecata,

Avînd în vedere că obiectul acțiunii este revendicarea a două-zeci și trei prăjini pământ rural cu megieșile arătate în petiția introductivă, situat în comuna Stănuștii;

Avînd în vedere că reclamanta poartă această acțiune ca tutrice legală la casa defunctului său soț Th. Mazilu, și pentru aceasta este autorizată de consiliul de familie prin avizul din 30 Noembrie 1902 omologat de judecătorie;

Avînd în vedere că din întrebarea făcută azi în instanță pârătului și din interogatorul ce i s'a luat în ședința de la 14 Ianuarie a. c., consemnat în procesul-verbal a parte aflat la dosar, rezultă că, minorii reprezentați prin reclamantă, sunt fii lui Th. Mazilu decedat acum 5—6 ani; că acest din urmă a fost înproprietărit la 1864 cu pământul de pricină, cum arată certificatul Primăriei comunei Stănuștii No. 286/902, care se deține azi de pârât;

Avînd în vedere că proprietatea se poate transmite prin succesiune, care se deschide prin moartea autorului în favoarea copiilor și descendenților săi în prim rînd, aceștia avînd și posesiunea de drept, de la lege, în virtutea căreia pot urmări prin acțiune drepturile succesoriale;

Că așa fiind după dovezile rezultînd din mărturisirea pârătului, se întemeiază dreptul urmărit prin prezenta acțiune;

Avînd în vedere însă, că pârătul prin mărturisirea sa, mai arată că Th. Mazilu, deși înproprietărit în 1864, el însă n'a stăpînit defel pământul în pricină, care s'ar fi stăpînit de la 1864 până acum 15 ani de către tatăl său, al pârătului; iar de la acea dată până azi de dînsul, ast-fel că ar avea în favoarea sa prescripția întemeiată pe posesiunea de 30 ani;

Avînd în vedere că în cauză fiind un pământ rural, ar urma ca, încă de la început finele de neprimire al prescripției, învoat de pârât, se cadă, față de art. 132 din constituția de la

1866 care prevăzînd formal inalienabilitatea acestor pămînturi, ar înțelege-o în ori-ce mod și prin urmare și prin prescripțiune, care e un mijloc de pierdere de o parte și de dobîndire de alta, a proprietății;

Avînd în vedere însă că interpretarea acestui articol, profesată de mare parte din jurisprudență, este că, inalienabilitatea de el prevăzută, conservînd caracter de constituționalitate, nu e absolută, ci rămîn în vigoare dispozițiunile legii rurale din 1864 și a acelei interpretative din 1879, după care și cu restricțiile acolo arătate bunurile rurale rămîn în comerț (Cas. secț. I, No. 361, *Dreptul* 81/902);

Avînd în vedere că prin legea din 1879, după ce se arată că înstrăinările de pământ rural se pot face până la un anume quantum către comună și către săteni neîmprietăriți numai, se indică și chipurile de transmisiune, vînzare de bună voe, legale etc.; fără a se vorbi de prescripțiune; că dar urmează să vedem, dacă în sistemul legilor din 1864 și 1879, prescripția întemeiată pe posesiunea de 30 ani, poate fi un mijloc de dobîndire a proprietății;

Avînd în vedere că, deși principiul în materie de pământ rural e inalienabilitatea, iar în genere, cea ce e inalienabil e și imprescriptibil, acest principiu însă nu e fără excepțiune (V. Baudry, Vol. I, No. 1396) totuși acest principiu al legii rurale și care e de ordine publică, de stat, trebuie conciliat cu principiul general de drept, că ceea ce nu e expres oprit, e permis și mai les când e vorba de prescripțiune, care e o dispozițiune de ordine publică și dînsa, mai mult, de ordine socială servind a circumscri și fixa proprietatea individuală; E un alt principiu apoi, acel al circulațiunii bunurilor, tot de ordine socială și căruia legea rurală nu i-a putut aduce atingere de cât numai în parte;

În adevăr, ceea-ce a voit legile din 1864 și 1879, a fost ca țărănul român, devenind mic proprietar de pământ, să se deprindă la această stare și idee pe care o perduse din cauza iobăgiei și a boerescului, putînd ast-fel realiza o mai bună stare materială de la care depindea, în definitiv, buna stare materială și socială a statului; de aci pleacă ideia fixității lui oare cum, pe pământul dat, pe care nu 'l poate înstrăina, de teamă de a nu rămîne fără pământ acei mai pușni sîrguitori spre folosul acelor doritori de mare proprietate;

Atît legea din 1864 cât și cea din 1879 însă, au admis ca pămînturile rurale să poată fi cumpărate și dobîndite de acei țărani, cultivatori de pământ, cari nu fuseseră înproprietăriți după lege, sau de acei care nu aveau pământ, de și înproprietăriți, de cât sub quantumul prevăzut de dînsa, în acest cas, putînd dobîndi numai până la quantumul fixat, sau în fine de către comună, și aceasta, numai în scopul ca, proprietatea mică să se ajungă la cât mai mulți săteni cultivatori de pământ (V. desbat. urmate cu ocazia votărei legilor. Discurs Kogălniceanu etc.);

O dovadă mai mult că, spiritul legilor rurale nu a fost pentru inalienabilitatea absolută a pămînturilor, rezultă și de acolo, că, după art. 8 din regulamentul pentru aplicația și executarea art. 5 și 6 din legea rurală, statul e în drept a lua înapoi săteanului înproprietărit pământul dat, dacă în doi ani nu se stabilește efectiv pe acel loc, ceea ce însemnează că, nu, vrînd ne-vrînd, săteanul înproprietărit trebuie să rămînă proprietar pe locul dăruit, ci acel loc poate trece fie prin intermediul statului care luînd locul aceluia ce nu se fixează pe el, îndărătnic la idea de proprietate și folosul ei, — la alt sătean fără pământ sau cu mai puțin de cât maximum fixat prin lege, căruia 'l dăruiește, — fie prin voea chiar a săteanului înproprietărit, care din deosebite împrejurări, ne putînd lucra întregul pământ ce are, înstreinează din el către un altul care are calitatea după lege al dobîndi (V. aceleași desbateri).

Resultă de aci că principiul circulațiunii bunurilor, nu e atins prin legile rurale de cât numai în parte, oprindu-se acolo unde, împinsă mai departe, atingerea, ar fi fost o atingere la libertatea individuală, o violare de drept;

Considerînd că pentru a se susține că, prescripția întemeiată pe posesiunea de 30 ani, invocată de un sătean neîmprietărit sau cu mai puțin pământ de cât quantumul fixat prin lege, n'ar fi un mod de dobîndire a proprietății unui pământ rural, nu se poate argumenta prin cea ce legile rurale

nu copriind, asupra chipurilor de transmitere a asemenea proprietăți, căci, mai întâiu, ea, nu e expres oprită de lege ca mijloc de dobândire și apoi în rațiune, nimic n'ar motiva excluderea ei ca atare. Bazată pe renunțarea tacită la un drept, care nu poate fi păstrat cu sila celui ce l'a avut, ea așează și trebuie să așeze în proprietate pe acel care a posedat, s'a arătat proprietar și a muncit ogorul, fățiș, continuu și pașnic, făcându-l ast-fel ori cum al lui; A se argumenta în contra acestei prescripțiuni, ar fi a se adăoga o restricție mai mult legilor rurale în afară de copriinderea lor;

Considerând dar, că din cele ce preced, rezultă că, în principiu pârătul se poate excipa de prescripția bazată pe posesia de 30 ani a locului în pricină pentru a se opune acțiunii de față din certificatul No. 188/903 al Primăriei comunei Stănulești, dovedindu-se că nici el nici autorul său n'au fost improprietăriți;

Având în vedere că în ședința de la 14 Ianuarie a. c., s'a admis pentru pârât proba testimonială pentru a dovedi prescripția invocată, iar reclamantei contra probă;

Că, pârătul, deși i s'a pus în vedere dispozițiunile art. 186 Pr. civilă, n'a făcut până azi cerere de citare de martori când prin urmare urmează a fi considerat decăzut din dreptul de a se folosi de acest fel de dovadă;

Că reclamanta depunând și citând după lista depusă martorii în timp util, din arătările făcute sub jurământ a martorilor Gr. Vasilache și N. Obreja, a căror audiere s'a pretins de părți, rezultă că pârătul deține locul în pricină de 10—15 ani, că anterior acestei posesiuni și vreme ca de 10—15 ani, autorul său ne mijlocit tatăl său, ar fi stăpânit pământul până când i l'a dat lui la căsătorie;

Considerând că din aceste arătări, nu rezultă că posesiunea pârătului unită cu a autorului său să fi durat 30 de ani; că chiar în cazul de s'ar admite aceasta, socotindu-se timpul de azi în urmă, încă pârătul nu poate întruni ca ani de posesiune 30, căci din aceștia urmează a se deduce 5 s'au 6 ani de posesiune apropiată de când adică a murit Th. Mazilu, pe urma căruia a rămas reclamantii minorei, față de care prescripția nu poate curge (V. art. 1876 Cod civil);

Considerând așa dar că pârătul nu dovedește în persoana sa sau a autorului său o posesiune de 30 ani în condițiunile art. 1846—1847 Cod civil și ast-fel ca să se poată prevala de prescripția achisitivă de 30 ani în contra acțiunii;

Având în vedere că din împrejurarea alegată de pârât, că Th. Mazilu, autorul reclamanților n'ar fi stăpânit nici o dată pământul de pricină, de la 1864 de când i s'a dat după legea rurală, nu se poate deduce la o decădere pentru reclamanți de a urmări dreptul de proprietate decurgând pentru densii din donațiunea având de titlu legea din 1864, căci dreptul de proprietate este perpetuu, nu se stinge prin ne usaj, care e o facultate a proprietarului. Acțiunea în revendicare care sancționează dreptul de proprietate, nu se prescrie prin 30 ani de inacțiune a proprietarului, căci dacă art. 1890 Cod civil se exprimă generic și zice: Toate acțiunile, atât reale cât și personale etc., se prescriu prin 30 ani, e de observat că, mai întâiu, aci, cuvântul de acțiune, înseamnă, drept, iar dreptul de proprietate nu se poate pierde prin prescripție, de cât atunci când, un posesor în condițiunile art. 1846—1847 Cod. civil, un terțiu, a stăpânit 30 ani, ast-fel ca el să fi dobândit dreptul de proprietar prin prescripție asupra locului posedat. (Vezi art. 1837, și 645 Cod. civil care zic, că proprietatea se dobândește prin prescripție, iar nu că se pierde prin trecerea de timp de 30 ani). (V. Mourlon, vol. III, No 1927; Lauret, vol. 32, No. 384; Colmet de Santerre, vol. 8, No. 369 bis III, IV, V, VI, VII, VIII și următor până la No. 370.— (V Baudry în sens contrar, care ne admitând prescripția dreptului în sine, admite prescripția acțiunii în revendicare. Vol I, No. 1466);

Având în vedere că presupunând dovedit că Th. Mazilu, improprietărit la 1864, autorul reclamanților, n'ar fi stăpânit efectiv, de loc, pământul în pricină, — din faptul că statul după art. 8 din reg. pentru executarea art. 5 și 6 din legea rurală, are dreptul a lua înapoi pământurile de la sătenii care în timp de doi ani nu se stabilește efectiv pe locul dat, tot nu poate rezulta că reclamanții ar fi decăzuți din dreptul lor de proprietate și că proprietar în drept a reclama ar fi statul, căci din art. 8 al reg. citat, rezultă că donațiunea prin lege

făcută de pământuri rurale e sub condițiunea îndeplinirii unei condițiuni, a unei sarcini, din partea donatarului, care condițiune sau sarcină, ne fiind îndeplinită, contractul nu e rezolvat de drept, ci supus rezoluțiunii după cererea în judecată a donatarului; și cum această cerere n'a fost făcută, dreptul donatarului și deci a succesorilor săi, reclamanții de azi, rămâne întreg, ne atins (V. art. 832 Cod civil);

Considerând așa dar, că precum se arată, acțiunea de față apare întemeiată;

Pentru aceste motive, admite acțiunea, etc.

Judecător (s) Ioan I. Ionescu

grefier (s) Greceanu

Adnotațiune.—Sunt aproape 40 ani de când principiul inalienabilității pământurilor rurale a fost legiferat, și azi, privind acest trecut, nu ne putem pronunța economiceste, dacă a fost un bine sau un rău, sau din contra un rău isvorât dintr'un bine, căci necontestat este, că a fost o măsură economică, de bune intențiuni.

Distinsul economist, Paul Bureau⁽¹⁾ în opera sa premiata la Academia de științe morale și politice din Paris, crede că această inalienabilitate a fost cauza ruinei țaranului român, credința ce o manifestă și pentru țaranul polon, unde există o lege cu dispozițiuni identice (11 Iunie 1891)⁽²⁾. În Serbia de asemenea există o ast-fel de lege, din 24 Decembrie 1873, asupra efectelor căreia distinsul economist nu se pronunță.

De și argumentul d-lui Bureau, (vezi nota) are multă aparență de seriozitate, totuși cred că în România aceste împrejurări, au fost numai contribuitoare, nu determinatoare a stărei de ruină a săteanului; însă, pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că această inalienabilitate multe foloase economice nu ne-a adus, fie din cauză că ea singură și izolată fără alte reforme complementare, din ciclul cărora e ruptă⁽³⁾, nu poate

(1) *Le Homestead*, ou l'insaisissabilité de la petite propriété foncière.

(2) «On voit quel enseignement précieux se dégage de ces faits et comment le cantonnement du paysan roumain dans un petit domaine, dont on lui a défendu de sortir pour empêcher qu'il n'eu fût dépossédé, est devenu une cause de ruine pour ceux-là mêmes, que l'on voulait protéger. Si l'indisponibilité de la petite propriété n'a pas toujours été un bienfait, son insaisissabilité ne semble pas avoir été plus avantageuse, car, en enlevant tout crédit au paysan etc. etc.», p 273.

Și mai departe la pag. 280 continuă: «L'inalienabilité de la propriété a été pour beaucoup de gens une cause de ruine: à mesure que la populations a augementé ce principe est devenu plus funeste, car il a eu pour effet de retenir sur une surface trop petite pour les occuper, un trop grand nombre de laboureurs qu'une émigration définitive eut seule pu préserver de la misère, etc.

(3) Se susține de economiști, cu drept cuvânt, că principiul inalienabilității, nu se împacă cu sistemul legilor successorale al partağıului egal și forțat între moștenitorii — ca transmisiunea integrală a bunului declarat inalienabil, e o condițiune necesară pentru ca principiul să dea oare-cari foloase economice; că apoi, trebuiesc anume instituțiuni publice, de credit, care să inlesnească capitalul necesar săteanului, căci prin faptul că averea sa mobilă și imobilă nu sunt urmăribile, creditul său personal și real, aproape nu există, —

da rezultate fericite; fie că foloasele ce ar fi putut aduce ar fi fost anihilate, fiind-că principii în practică a fost ciuntit, redus în efectele sale, prin diversele interpretări, de cei chemați a l' respecta, că a rămas aproape numai pe hârtie.

O lege fie cât de bună, dacă e rău aplicată, dă cele mai straniu rezultate, și cu inalienabilitatea cam așa s'a întâmplat. Un exemplu: s'a hotărât de toate instanțele noastre judecătorești, de la cea mai înaltă până la cea mai mică, că *pământurile rurale sunt și pot fi urmăribile de ori și cine și pentru ori-ce fel de datorii, cu o condițiune numai ca adjudecatarii să fie săteni în condițiunile legii interpretative sau comuna.*

Că această jurisprudență, care desființează indirect principiul inalienabilității, e cu totul în contra spiritului și vederilor legii—iată ce vom demonstra (4).

Legea rurală — pentru motive economico-sociale — declarând inalienabile pământurile date clăcașilor, implicit, sau ca consecință a recunoscut că aceste bunuri sunt scoase din comerț, că nu pot fi urmărite și că nu pot forma gajul creditorilor — aceasta ca principiu.

Cum însă principiile prea absolute nu sunt bune nici chiar în materie de legi, s'a creat de chiar legea rurală (înțeleg a vorbi și de cea interpretativă) următoarele excepțiuni: a) că improprietarul să poată vinde pământul său de bună voe către un alt sătean, anume indicat de lege (art. 1 legea intr. din 1879); b) idem către comună; c) să l' poată ipoteca către aceste două persoane de la punctul a și b și în fine d) să l' poată schimba cu un alt pământ de aceeași calitate (art. 13 l. inter.).

Cu alte cuvinte, după această lege și în sistemul ei, în afară de instreținerea benevolă, în condițiunile legii, se admite și urmărirea silită a acestor bunuri, în caz de ipotecă (qui veut les

că în fine nici într'un caz ipotecarea nu trebuie permisă către alte persoane, etc., etc.

Se va zice că avem *Creditul agricol*; dar în felul cum e azi organizat, credem că nu dă foloasele la cari ar trebui să ne așteptăm, și legea sa nu e pusă în legătură cu principiul inalienabilității, ca să acorde împrumuturi pe baza imobilului.

Vezi și studiul d-lui *Stefan Meitani*, publicat în ziarul *L'Independance Roumaine* intitulat: *La caisse rurale-questions connexes*; în care, între altele, cere modificarea sistemului succesoral în privința proprietății rurale. Poate că moravurile noastre nu ne permit a face ce este în Germania, în Austria, ca imobilul rural să treacă la un singur moștenitor, dar s'ar putea găsi un mijloc. Belgia de asemenea, prin legea din 1900, a modificat partagiul relativ la micile proprietăți, spre a se lua totul de unul singur.

(4) În Franța și Prusia ceea-ce a determinat curentul în favoarea legii inalienabilității (legea Homestead-lui) și cari a adus schimbarea legilor succesoriale, a fost tocmai numărul prea mare de urmărire silită a miciei proprietăți și noi căutăm a le înmulți chiar contra dispozițiunilor formale ale legii.

fins veut les moyens), dar numai în aceste două singulare și excepționale cazuri, adică când imobilul a fost ipotecat comunei sau unui sătean, și când urmărirea e pornită de aceștia. O ipotecă către altă persoană sau o urmărire pentru alte datorii, sunt inadmisibile.

Aceasta a fost starea legislațiunii până la 1884, când cestiunea se mai complică.

La această dată revizundu-se Constituțiunea, s'a ocupat și de această cestiune, căci la art. 131 vechi, devenit 132 revizuit, nu numai că pune în principiu inalienabilitatea tuturor pământurilor rurale, dar adaugă și o excepțiune—că schimburile de pământ contra pământ nu intră în prevederile prohibițiunii — excepțiune ce pare a confirma mai mult absolutatea principiului, lungind și termenul inalienabilității pe 32 ani, adică până la 1916.

De la această dată discuțiunii: *dacă Constituția prin art. 132, a înțeles a rupe cu trecutul și a nu mai permite nici o excepțiune la principiul inalienabilității, abrogând în această privință legea rurală și pe cea interpretativă, ne menținând de cât schimburile; sau din contră a înțeles numai a prelungi termenul inalienabilității, fără a abroga cele-l'alte legi, cu excepțiile lor?*

Sub această întrebare ne aflăm azi. Ca răspuns jurisprudența a variat (5). Nu mă voi ocupa de soluțiunea acestei întrebări, ea nu importă ideea ce urmăresc; ceea-ce pot spune e că trib. Teleorman, a dat în această privință o remarcabilă sentință, sub președenția d-lui I. Ph. Ghețu, actual director al ministerului de justiție, care ne pare că tranșează cestiunea în mod definitiv (6).

Ori-care ar fi soluțiunea ce s'ar da discuțiunii, fie una fie alta, ele sunt departe de a confirma jurisprudența stabilită azi **relativ la urmărirea silită** prin care se șterge cu totul principiul inalienabilității, declarând în principiu, după cum am arătat, urmăribile toate pământurile rurale (7).

(5) Vezi asupra cestiunii: d. *D. Alexandresco*, în comentariile sale, tom. V, pag. 124, tom. VII, pag. 126, și tratatul în limba franceză, pag. 303; precum și adnotațiunea făcută în *Curierul Judiciar* No. 50/902. Vezi încă d. *G. Flaișten* în ziarul *Dreptul* No. 38/91 și d. *Corneliu Botez* în *Codicele Judecătorului de pace*, pag. 223.

(6) Vezi această sentință în *Curierul Judiciar* No. 75/900. Tot în acest sens s'au mai pronunțat și trib. Iași, Râmnicu-Sărat, Suceava, Romanați, Olt și Curtea de București.

(7) Vezi decisiunile Inaltei Curți de casație, date în acest sens: No. 91/96 secția I; No. 94/902 și 106/902; apoi decizia Curții de București No. 160/99 și alte decizii și sentințe publicate în *Buletinul casației* și colecția *Curierului Judiciar*.

O altă atingere a principiului inalienabilității e și aceea că s'a declarat *prescriptibile pământurile rurale*, dar numai de acei ce-ar putea cumpăra în condițiunile legii. Chiar

Nu însemnează aceasta a distruge scopul și economia legii ?!

Nu însemnează aceasta că voești a intra cu carul pe poarta cea mică ?!

Caveant consules ⁽⁸⁾. E cazul a constata că toată jurisprudența a luat excepțiile drept regulă și invers; și în adevăr, dacă admiți soluțiunea că constituția nu a abrogat legea rurală, în această ipoteză, *urmărirea silită* e admisă numai în două cazuri, după cum am văzut; dacă admiți soluțiunea contrară, că constituția a abrogat legea rurală, apoi atunci *urmărirea silită* nu mai este admisă nici într'un caz; apoi cred că nu e tot una a zice că pământurile rurale sunt urmăribile de ori și cine și pentru ori-ce fel de datorie, cu aceea ce legea în mod excepțional ar permite, că urmărirea silită e admisă numai din partea a două feluri de persoane anume determinate de lege și pentru anume datorie (ipotecară) ?!

Ceva mai mult. De la 1896 s'a înscris în legea judecătorilor de pace art. 42 și 43, ca compliment al principiului inalienabilității, declarând *inesisabile* toate pământurile rurale date sătenilor prin legile de improprietărire — totuși jurisprudența s'a menținut, zicându-și poate că e prea bine stabilită pentru a nu mai reveni pentru acele două neînsemnate articole.

În acest număr al revistei se află dicizia No. 466/902 a Inaltei Curți de casație și o carte de judecată, dată de judecătoria ocol. Tutova, No. 75/903 prin care se recunoaște aceasta.

Să fie oare fondat acest mod de a vedea? Cred că nu și iată de ce: principiul e, că pământurile rurale sunt inalienabile; și deci ele nu pot eși din patrimoniul celui improprietar de cât pe căile admise în mod excepțional de legea specială; or, prescripția nu e prevăzută între aceste modalități — din contră ea e un mod de a câștiga după dreptul comun; și aceste pământuri nu pot fi supuse regimului comun, ele având regimul lor excepțional. Apoi ce bine armonizează această soluție cu principiul că *tot ce e inalienabil e și imprescriptibil*. Interpretările cred că nu e bine să depășească scopul legii, din contră să caute a'l aplica și conserva. Vezi în acest sens, tot în acest număr al revistei, sentința No. 51/903 a trib. Roman și cartea de judecată a judecăt. ocol. Simila, ambele foarte bine motivate.

⁽⁸⁾ Ingrijit de această stare de lucruri, d. Ministru al justiției, a dat chiar de curând, o circulară în această privință, (V. *Curierul Judiciar* No. 6 din 1903), atrăgând atențiunea tribunalelor asupra soluțiunii greșite ce s'a dat cesțiunei, circulară, după care, *urmărirea silită*, a bunurilor rurale nu poate fi admisă nici într'un caz, așa că s'ar părea că d. Ministru, preconizează sistemul constituțiunii sau al inalienabilității absolute; însă, tot din circulară să vede, că legea rurală și cea interpretativă nu a fost abrogată, că dar ipotecarea către un alt sătean e încă permisă; or, atunci se naște întrebarea: cum se conciliază ideea că urmărirea silită numai e permisă nici într'un caz, cu aceea că e încă permisă ipotecarea, știut fiind că ipoteca conduce la urmărirea (qui veut les fins veut les moyens).

Sau ideea d-lui ministru a fost că legea judecătorilor de pace declarând inesisabile pământurile rurale, implicit a modificat și legea rurală, ne mai permițând ipotecarea, care conduce la urmărirea silită, ci numai vnzarea voluntară? Această singură idee ar concilia frumoasele învățăminte din această circulară.

Tribunalul Olt, neținând seamă de această neînțeleasă jurisprudență, pune în sentința ce publicăm azi bazele adevăratei soluțiuni în această materie, combinând *inesisibilitatea* (art. 42 și 43 legea jud. de pace) cu *inalienabilitatea* (legea rurală), principii menite a proteja și ajuta, în dezvoltarea sa economică, familia săteanului.

O altă sentință a trib. Muscel, dată cu câte-luni mai înainte, consacră aceleași principii (sent. No. 4020 din 4 Aprilie 1902); și în fine o jurisprudență a Inaltei Curți de casație, secția II, din 1901 ⁽⁹⁾.

Ar fi de dorit ca aceste trei începuturi să prindă, să fie urmate de toate tribunalele, convingși că de astă dată ne îndrumăm pe adevărata cale.

Adaog încă că soluțiunea așa dată — având ca bază *inalienabilitatea* și *inesisibilitatea*, principii ce formează caracterul legii americane *Homestead*, care se crede că a redat acolo propășirea economică a micii proprietăți și pentru care economiștii distinși din Germania, Austria, Italia, Franța, Anglia etc. ⁽¹⁰⁾, au luptat și luptă pentru introducerea în favoarea micii lor proprietăți a unei ast-fel de legi, bazată pe ast-fel de principii și pentru care prevăd avantajii enorme — va contribui poate a ameliora starea economică a săteanului nostru.

Am fi de condamnat dacă am distruge, ceea ce nu suntem încă convingși că e vătămător.

Cred dar, că aplicate aceste două principii — *inalienabilitatea* și *inesisibilitatea* — în condițiunile legilor ce avem, cu respectul demn de avantajii sociale și economice ce așteptăm a reda familiei sătești, vom putea și în anul 1916, dacă ele sunt un bine sau un rău și deci dacă trebuie menținute în legi; căci după cum scrie distinsul economist De Foville «*Pour qu'une institution puisse être fructueuse, il ne suffit pas qu'elle existe sur le papier; il faut qu'elle fonctionne*» ⁽¹¹⁾.

J. Jonescu-Dolj

Procuror tribunalul Ilfov

⁽⁹⁾ Vezi și d. Corneliu Botez, op. cit., pag. 97.

⁽¹⁰⁾ Vezi toate aceste discuțiuni, și parte din proiectele prezentate în Franța, Austria și Italia, în lucrarea d-lui Bureau, deja citată, p. 285-339.

⁽¹¹⁾ Alfred de Foville, Le morcellement, pag. 25.

Mulțumind călduros tuturor abonaților care au răspuns rugăciunei noastre d'a ne achita abonamentele fie în mâna încasatorului de provincie I. Riveanu sau aceluși din capitală M. Herișescu, fie prin mandat postal direct către d-l Codreanu, la Administrația ziarului, — rugăm stăruitor pe acei cari până în present nu și vor fi achitat sumele datorate, a se conforma și dănsii cât mai urgent, pentru a nu fi nevoiți să le suprimăm ziarul și să le publicăm numele sub rubrica răilor de plată, după cum fac alte ziare.